

Tää on mun eka teksti, jonka tänne pistän. Se kertoo koulukiusaamisesta ja oman tarinani. En ole ennen julkaissut kirjoituksiani, ja olisi mukava saada palautetta, nimittäin kirjoitan paljon. Minulla on myös vaikea lukihäiriö, näkyykö se pahasti teksteistä? Kaikki ne pitkät matkat – silloin mä uppouduin ajatuksiini. Ajattelen edelleen joskus menneitä. Joskus uppoudun yhä täysin toiseen maailmaan, joka on mielikuvitusmaailmani. Siellä elän unelmiani. Sen maailman loin vuosia takaperin, kun elin muutaman vuoden keinuen. Keinuminen ei ollut minulle harrastus eikä ajanviete vaan elämäntapa – selviytymistapa ja pakkomielle. Olin tuolloin 15-vuotias. Minua oli kiusattu jo 8 vuotta koulussa päivittäin. Minulla ei ollut kavereita. Vietin vapaa-aikani tietokoneella. Tuijotin ruutua kyyneleet poskiani pitkin valuen. Viereisestä huoneesta kuului joka ilta iloista puheensorinaa ja naurua. Se oli isoveljeni kavereineen. Äitini liittyi heidän seuraansa joka ilta. Heillä oli hauskaa, kun minä olin aivan yksin kylmässä ja pimeässä huoneessani. Itkin. Kukaan ei huomannut, kukaan ei tiennyt, ketään ei kiinnostanut. Yhtenä iltana lähdin pois. Kävelin pimeässä metsässä ja löysin keinun. Istahdin keinuun, pistin musiikin täysille ja uppouduin ajatuksiini. Keinuin kovilla vauhdeilla ja itkin vuolaasti niin kauan, ettei kyyneliä enää tullut. Silloin ryhdyin ajattelemaan, millaista olisi elää elämää, jossa minulla olisi kavereita, jossa toteuttaisin unelmiani, ja jossa eläisin niin kuin toivoisin. Loin pääni sisälle maailman, jossa olin onnellinen. Siihen maailmaan minä uppouduin useaan kertaan päivässä, aina useammaksi tunniksi kerrallaan, ja sitä kesti useamman vuoden. Kenelläkään ei käynyt mielessä, että jokin olisi pielessä. Sehän oli ihan normaalia, että teinityttö ei tee muuta kuin keinu. Astelin ensimmäiselle luokalle isoissa housuissa ja villapaidassa. Hiukseni olivat pitkät ja kiharat, aivan kuin röllitytöllä. Saattajana minulla oli bontsoon, bootseihin ja huopahattuun sonnustautunut toinen röllä, äitini. Olin heti luokkaan astuessani kummajainen. Asuin koulun kentän toisella puolella sijaitsevassa isossa ja vanhassa puutalossa, joka oli puulämmitteinen ja vedetön. Kun sana siitä levisi kouluun, olin kaikkien silmissä entistä friikimpi, haiseva, köyhä täipää hippä. Ensimmäisellä luokalla minulla oli selvä visio siitä, mitä halusin tulevaisuudessa tehdä. Tahdoin esiintyä, laulaa ja tanssia. Tiesin, että unelmani saavuttaakseni minun tulisi opiskella ahkerasti, eikä minulla ollut mitään sitä vastaan. Pidin koulusta, mutta koulutoverini tekivät opiskelustani tuskaa. Pitkään koitin olla välittämättä kiusaamisesta. Lopulta, voiko kukaan oikeasti olla välittämättä siitä, kun päivittäin haukutaan kovaan ääneen lyttyyn? Tai kun kävellessäsi koulun käytävillä, vastaan tulijat hyppäävät seinään pidellen kiinni nenistään huutaen, että haiset? Tai kun ryhmätöitä tehdessäsi, vastauksiasi ei oteta huomioon, ja koittaessasi puolustautua, saat kovan iskun mahaan? Yläasteelle siirryttäessä ajattelin, että edessä on uusi alkua. Luokallemme tuli hiljainen ja yksinäinen poika. Pyysin häntä pelaamaan koripalloa kanssani välitunneilla. Aluksi luulin, että meistä tuli kavereita, mutta kiusaaminen alkoi hänen toimestaan. Kerran esimerkiksi poika tökkäisi minua nenään tusseilla kesken englannin tunnin niin, että nenästäni alkoi vuotaa verta. Sen jälkeen poika joutui erityisopetukseen ja lopulta hänet erotettiin koulustamme. Samaisen pojan pikkusisko haukkui kavereineen minua. Hän seurasi minua koulunpihalla, istui viereeni ja alkoi huutaa: "Hyi, onko sun pakko istua siinä, sä haiset". Kerroin asiasta opettajilleni, mutta he eivät tehneet asialle mitään, sillä kiusaajat olivat minua nuorempia. Lukioon mennessä vaihdoin koulun toiseen kaupunginosaan. Ajattelin, että lukiossa ollaan fiksumpia, vanhempia ja minä saisin aloittaa opiskeluni puhtaalta pöydältä, rauhassa. Meillä oli ensimmäisellä viikolla tutustumispäivä, ja sieltä palatessamme, koko uusi luokkani oli samassa bussissa. Samaiseen bussiin hyppäsi tuo minun yläasteaikainen kiusaajani, se hiljaisen pojan pikkusisko kavereineen. Minut huomattaessaan he haukkuivat ja nauroivat kovaan ääneen minut lyttyyn uuden luokkani edessä. Ja jälleen minusta tuli yleinen pilkankohde. Siinä vaiheessa tuntui, ettei näin huono tuuri voi olla enää vain huonoa tuuria vaan

tuntui, että kohtalonani oli olla se yleinen narri, jonka kustannuksella muut voisivat pönkittää egoaan. Ihme ja kumma, sain tuosta koulusta kuitenkin ystävän, toisen vahvan ja omalaatuisen persoonan. Hänestä tuli minulle vahva tukipilari. En ollut enää yksin. Meitä oli kaksi ja koko muu koulu meitä vastaan. Meitä heiteltiin pulloilla, haukuttiin, syrjittiin ja leviteltiin päättömiä juoruja. Kaksin olimme vahvempia. Päätimme, että koska meitä pidettiin friikkeinä, niin näyttäisimme, mitä on olla friikki. Väitimme, että meillä oli oma uskonto. Opettelimme hollanninkieltä, ettei meitä ymmärrettäisi. Vaikka pilailimmekin kiusaamisasialla, se ei muuttanut sitä tosiasiaa, että meitä sattui oikeasti. Koulumenestyksemme kärsi. Emme jaksaneet olla yleisiä pilkankohteita. Istuimme mieluummin kotona syömässä nuudeleita. Kirjojen sijasta käytimme opintotukemme ja lainamme pakenemiseen. Pakenimme aina silloin tällöin Hollantiin, jossa meitä ei tunnettu eikä meitä haukuttu. Lukiota selvisin läpi rimaa hipoen. Jatko- opiskelusuunnitelmat kariutuivat siihen. Nyt olen 22-vuotias nuori nainen. Olen saanut koottua itselleni jonkinäköisen alustan itsetunnolleni. Se ei ole vielä kantava. Se huojuu ja järkkyy pienestä, mutta nyt on jotakin. Koulunkäynnin lopetin 19-vuotiaana, kun kirjoitin itseni ylioppilaaksi. Ajattelin, että se on nyt siinä, 11 vuotta kiusaamista takana. Toivoin kaiken olevan takana ja jäävän menneeseen, mutta todellisuudessa pahimmat seuraukset olivat vasta edessä. Minun oli määrä itsenäistyä ja etsiä töitä. Tehtävänäni oli vakuuttaa työnantajat siitä, että olen ulospäinsuuntautunut ja rohkea, vaikka todellisuudessa en uskaltanut edes kertoa lääkärille, että päätäni särkee. Eikä se johtunut siitä, että olisin surkea ihminen, vaan siitä, että minulle tuli paniikki sosiaalisissa tilanteissa ja uusien ihmisten parissa. Kirjoituksellani haluan kertoa, että kiusaamisella on pidemmät jäljet kuin moni arvaakaan. Se ei tuhoa vain kiusaamisen kohdetta, vaan myös hänen läheisiään. Kiusatun vanhemmat kärsivät, kun joutuvat katsomaan rakkaan lapsen kärsimystä vierestä kykenemättä auttamaan. Ja tulevaisuudessa kiusatun puoliset ja ystävät joutuvat hankaliin tilanteisiin huomattaessaan, ettei heidän rakkaallaan, tai parhaalla ystävällään, ole itsetunto kohdallaan, vaan pienikin vastoinikäminen horjuttaa heitä suuresti. Vaikka koulukiusaaminen on yleistä, se ei ole mikään pikkujuttu. Ihmiset sulkevat korvansa koulukiusaamiselta, ja ajattelevat, että se on tuollaista pientä tyhmää naljailua lasten kesken. Kiusaaminen ei koskaan ole vain pientä naljailua, vaikka tekijöinä olisivatkin lapset, sillä ne lapset saattavat tekemisillään pilata useammankin ihmisen elämän. Kiusaamiseen pitää puuttua! Tahdon myös muistuttaa jokaista, joka joutuu kiusaamisen uhriksi, että vaikka pitkään tuntuu niin pahalta, että helpompaa olisi luovuttaa, niin muista, jokaisen ihmisen elämä on elämisen arvoinen, ja jossain vaiheessa koittaa aika, jolloin naurat ja olet onnellinen. Silloin tuskan kyyneleen sijasta poskellesi vierähtää onnen kyynel, ja silloin hyvä olo valtaa koko kehosi, ja ymmärrät, että tätä tunnetta kannatti odottaa.